

РЕШЕНИЕ

№ 1123

гр. София, 19.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.12.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Бранимира Митушева

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **5838** по описа за **2012** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], представлявано от А. Ч. А. срещу РЕШЕНИЕ от 03.05.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 105-ти състав по нахд № 5367/2012г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Поддържа се, че при съставяне на АУАН е допуснато съществено процесуално нарушение, като не е посочена датата на извършване на нарушението. На следващо място касаторът излага, че неправилно е ангажирана административно-наказателната му отговорност по чл.413 ал.2 КТ, като правилната правна квалификация е нормата на чл.415в КТ, поради което претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде отменено наказателно постановление № 23-2304366 от 13.12.2011г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”- С..

Ответникът по касационната жалба- Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”- С. не е депозирал писмен отговор по нея и в съдебно заседание не изпраща представител, който да изрази становище по същата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата и потвърждаване на решението на СРС, като правилно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 03.05.2012г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105-ти състав по нахд № 5367/2012г. е ПОТВЪРДЕНО наказателно постановление № 23-2304366 от 13.12.2011 г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”- С., с което на основание чл.416 ал.5 във вр.чл.413 ал.2 КТ на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1 500 лв. за нарушение по чл.11 ал.5 от Наредба № РД-07-2/16.12.2009г. за условията и реда за провеждане на периодично обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд /обн.ДВ.бр.102/2009г./ /наричана по-долу в мотивите на съдебния акт Наредбата/.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Ж. Г. П., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при издаване на атакуваното НП не са допуснати нарушения на административно-производствените правила и категорично се установява извършването на нарушението по см. на чл.11 ал.5 от цитираната Наредба.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 105-ти състав е валидно и допустимо. На основание чл.220 АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение. От фактическа страна районният съд е приел за установено, че при извършена проверка на 07.10.2011г. на обект- офис и складово помещение, находящ се в [населено място], [улица] при проверки по документи на 13.10.2011г., на 17.10.2011г. и 18.10.2011г. е установено, че касаторът [фирма] в качеството му на работодател по см. на §1 т.1 от ДР на КТ не е документирал началния инструктаж на М. К. М. на длъжност „работник склад” в книгата за начален инструктаж. Съставен е бил АУАН № 23-2304366/18.10.2011г. и при напълно идентична фактическа обстановка, въз основа на него е издадено НП № 23-2304366/13.12.2011г. от Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”- С..

Касационната инстанция, приема, че постановеният съдебен акт е неправилен, поради допуснато от СРС, НО, 105-ти състав нарушение на материалния закон- отменително основание по см. на чл.209 т.3 АПК.

Настоящият съдебен състав счита, че при съставяне на АУАН не са спазени изискванията на чл.42 т.3 пр.1 ЗАНН, тъй като в него не е посочена датата на извършване на констатираното нарушение, която е един от задължителните реквизити на АУАН и липсата му по своята същност винаги представлява съществено процесуално нарушение на административно-производствените правила. Непосочването на датата на нарушението води до ограничаване на правото на защита

на привлеченото към административно-наказателна отговорност лице. Датата на установяване на извършването на нарушението е и от особена важност, за да се прецени спазването на сроковете по чл.34 ЗАНН, свързани с давността за образуване на административно-наказателното производство, както и със сроковете по чл.81 ал.3 във вр.чл.80 ал.1 т.5 НК за погасяване на административно-наказателното преследване. Датата на извършване на нарушението е посочена за първи път в НП № 23-2304366/13.12.2011г., а именно: 29.07.2011г., но така констатирания порок не може да се отстрани по реда на чл.53 ал.2 ЗАНН, тъй като изискването на чл.42 т.3 пр.1 ЗАНН е императивно и липсата на посочване на дата на извършване на нарушението е от категорията на съществени процесуални нарушения, допуснати от административно-наказващия орган. Датата на извършване на нарушението е недопустимо, да се посочва за първи път едва в издаденото НП, този порок е неотстраним и по реда на чл.53 ал.2 ЗАНН, поради което е неприложима и презумпцията по чл.416 ал.1 КТ относно доказателствената сила на редовно съставените актове за нарушение на трудовото законодателство. В настоящата хипотеза, след като АУАН № 23-2304366/18.10.2011г. е нередовен относно времето на извършване на твърдяното нарушение, не може от съда да се зачете неговата материална доказателствена сила и от това да бъде обоснован правен извод в полза на ответника за необоримост от страна на нарушителя на законовата презумпция.

На следващо място, не е било спорно между страните по делото, че касаторът [фирма], представлявано от А. Ч. А., в качеството си на работодател не е документирало в книгата за начален инструктаж на лицето М. К. М., поради което извършеното нарушение правилно е квалифицирано по чл.11 ал.5 от Наредбата. Настоящият състав на съда, намира оплакването на касатора, че това нарушение не може да се подведе под нормата на чл.413 ал.2 КТ за основателно, тъй като по своето естество то не е свързано с неизпълнение на задължение на работодателя да осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. Ако не беше изпълнено задължението за осигуряване на работника за здравословни и безопасни условия на труд, тогава административно-наказателната отговорност на работодателя следва да се ангажира на посоченото правно основание. В настоящата хипотеза и към посочената в НП дата на извършване на нарушението – 29.07.2011г. е приложима разпоредбата на чл.415в КТ. Ответната страна не е обсъдила наличието на обективните признаци на тази норма, която към посочената дата регламентира, че за нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в кодекса и от което не са произтекли вредни последици за работника и служителя, на работодателя се налага имуществена санкция в размер от 100 до 300 лева. Съдът приема, че нарушението по своята същност и вид е било веднага отстранимо към момента на осъществяване на проверката на 07.10.2011г., 13.10.2011г., 17.10.2011г. и на 18.10.2011г. и от недокументирането на извършен инструктаж на работника М. К. М. за него не са произтекли никакви вредни последици.

Съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.дело №7/2010г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ, при наличие на предпоставките по този текст. Административният съд има правомощие, като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно нарушение” по см. на чл.415в КТ. В такъв случай, на наказаното лице

следва да се наложи по-ниско по размер наказание. Обстоятелството обаче, че в хода на административно-наказателното производство е допуснато съществено по своята същност нарушение на административно-производствените правила, посочено вече по-горе в мотивната част на съдебния акт, изключва изменение на издаденото НП, чрез намаляване на размера на имуществената санкция. Ако ответникът беше посочил в АУАН дата на извършване на констатираното от него нарушение, за да може съдът да прецени и контролира и спазването на останалите процесуални правила по привличане на [фирма] към отговорност, тогава касационната инстанция би приложила безусловно нормата на чл.415в КТ и би редуцирала, чрез намаление размера на санкцията, определена на 1 500 лева. Нито първостепенният, нито касационният съд имат задължение по пътя на тълкуването и попълването на доказателствения материал, събран в административно-наказателното производство да приемат за установено, че нарушението е извършено на 29.07.2011г., т.е. на следващия ден, след като е бил сключен трудов договор № 013/28.07.2011г. Макар и в т.VIII от него да е посочено, че М. К. М. се задължава да постъпи на работа на 29.07.2011г. и това да е станало и от тази дата, той да е започнал да престира своя труд, този факт по никакъв начин не освобождава ответникът изрично да посочи в АУАН датата на извършване на административното нарушение от работодателя, още повече, че той не е привлечен към административно-наказателна отговорност поради неизпълнение на задължението си за провеждане на начален инструктаж, а поради неговото недокументиране в писмена форма, по реда посочен в приложимата Наредба.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение от 03.05. 2012г. на СРС, НО, 105-ти състав е неправилно на основание чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде отменено. /между същите страни, на същото правно основание, за същото нарушение е постановено съдебно решение от 03.08.2012г. на СРС, НО, 6 състав по нахд. № 5356/2012г., оставено в сила със съдебно решение № 7100/18.12.2012г. по кнахд №10364/2012г. на АССГ, VIII КС/. На основание чл.222 ал.1 АПК спорът по делото следва да се реши по същество, чрез отмяната на НП № 23-2304366/13.12.2011г. Не са налице основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.209 т.1 и т.2 АПК във вр. чл.218 ал.2 АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 221 ал.2 АПК и чл.222 ал.1 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 03.05.2012г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 105-ти състав по нахд № 5367/2012г. и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НП № 23-2304366 от 13.12.2011г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”- С., с което на основание чл.416 ал.5 във вр.чл.413 ал.2 КТ на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1 500 лв. за нарушение по чл.11 ал.5 от Наредба № РД-07-2/16.12.2009г. за условията и реда за провеждане на периодично

обучение и инструктаж на работниците и служителите по правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд /обн.ДВ.бр.102/2009г./

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.